

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky, v právní věci

žalobkyně: **L. B.**
zastoupená advokátem Mgr. Josefem Smutným
sídlem třída Míru 92, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců ze dne 1.6.2017, č.j. MV-108234-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22.6.2016, č.j. OAM-815-34/DP-2015, jímž bylo ve

Shodu s prvopisem potvrzuje

věci žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podané podle ust. § 44 a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto tak, že výrokem I. byla žádost zamítnuta dle ust. § 44 a odst. 4 ve spojení s ust. § 46 a odst. 2 písmeno f) zákona o pobytu cizinců a výrokem II. byla její žádost zamítnuta dle ust. § 46 a odst. 4 ve spojení s ust. § 46 a odst. 2 písm. e) v návaznosti na ustanovení § 42 b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobu odůvodnila následujícím způsobem:

2. Žalobkyně uvedla, že jednak byla její žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zamítnuta z důvodu, že nedoložila po výzvě správního orgánu odpovídající doklady o zajištění prostředků k pobytu na území ČR, což učinila v rámci odvolacího řízení, žalovaný s ohledem na zásadu koncentrace správního řízení nebral na tyto podklady „žádný zřetel“. Zároveň se v žalovaném rozhodnutí „ztotožnil“ se závěrem prvoinstančního orgánu, že zamítnutí žádosti nebude pro žalobkyni představovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně uvedla, že „je sice pravda, že potvrzení z 16.2.2016 se lišilo od potvrzení předloženého 19.4.2016, tento rozdíl však spočíval v tom, že prvé potvrzení obsahovalo výši měsíční mzdy v „hrubém“ a druhé potvrzení výši měsíční mzdy v „čistém“, což žalobkyně vysvětlila.“ Tvrdila, že výplatní pásky předkládané společně s odvoláním pouze prokazovaly jen správnost dříve vystavených potvrzení o mzdě manžela žalobkyně, neboť obsahovaly údaje jak o hrubé, tak čisté mzdě a nejednalo se tak o důkazy prokazující nějakou novou skutečnost. Skutečné náklady na bydlení prokázala žalobkyně předložením nájemní smlouvy již při podávání žádosti, tutéž smlouvu připojila pro jistotu i k odvolání, nejednalo se tak „o žádná nová tvrzení a o nový důkaz, jak nesprávně uvádí napadené rozhodnutí, ale o opakované prokazování již prokázaného.“ Žalovaným rozhodnutím nebyl „vzat zřetel“ na skutečnost, že manžel žalobkyně má v České republice trvalý pobyt, má zde práci, oba manželé zde spolu žijí téměř čtyři roky, chtějí si pořídit rodinu a žalobkyně nemá v Republice Kosovo žádné zázemí, kam by se mohla vrátit. Toto právo je podle žalobkyně silnější než případné drobné administrativní nedostatky při předkládání dokladů prokazujících zajištění prostředků k pobytu na území ČR. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z žalovaného rozhodnutí, ostatně to není ani mezi účastníky sporné, stěžejní otázkou v dané věci je posouzení správnosti závěrů uvedených v obou rozhodnutích, které se týkají nesplnění podmínek pro rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny, když žalovaný v dané věci aplikoval ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) a v něm zakotvenou koncentrační zásadu, a to ve vztahu k doložení dokladů o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území ČR, když předložení tohoto dokladu v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v daném případě bylo jednou ze zákonných podmínek pro vydání takového rozhodnutí (§ 42b odst. 1 písm. d), § 44 a odst. 4 ve spojení s ust. § 46 a odst. 2 písm. e) v návaznosti na ust. § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců).

Žalobkyně sice v řízení před orgánem I. stupně doložila určité doklady o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území ČR, avšak správní orgán I. stupně tyto považoval za nedostatečné, na což reagovala žalobkyně až v odvolacím řízení tím, že předložila další doklady, to však považoval žalovaný za postup v rozporu se zmíněnou koncentrační zásadou (§ 82 odst. 4 správního řádu) a k těmto podkladům jako k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů nepřihlédl s tím, že je žalobkyně mohla uplatnit již dříve, tedy v řízení před správním orgánem I. stupně.

6. A právě tento postup žalovaného je předmětem stěžejní námitky žalobkyně, která v žalobě tvrdí, že se v případě předložení těchto dokladů v odvolacím řízení nejedná o „žádná nová tvrzení a o nový důkaz“, ale že se jedná pouze o „opakované prokazování již prokazaného“. Krajský soud se proto musel zaměřit na tuto základní otázku, tj. zda byl či nebyl žalovaný povinen přihlídnout k těmto dalším podkladům, respektive dokladům o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území ČR v odvolacím řízení, tj. zda byla či nebyla správně aplikována koncentrační zásada upravená v § 82 odst. 4 správního řádu.
7. Z žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu vyplývá (ostatně to ani není mezi účastníky sporné), že žalobkyně byla v daném případě povinna doložit doklad o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území ČR, který by osvědčil, že žalobkyně se společně posuzovanou osobou, tj. s jejím manželem (pan P. B.) mají zajištěn minimální úhrnný měsíční příjem v celkové výši 17.084 Kč, z čehož určující částkou životního minima žalobkyně a společně s ní posuzované zmíněné osoby je částka 5.970 Kč a pro účel prokázání nákladů na bydlení byla vzata částka 11.114 Kč, kdy žalobkyně neprokázala skutečné odůvodněné náklady vynakládané na bydlení. Žalobkyně k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu předložila jako zmíněný doklad o zajištění prostředků smlouvu o výkonu funkce jednatele uzavřenou dne 28.10.2012 se společností A. S. C., s.r.o., dále potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti u této společnosti s průměrnou měsíční částkou 15.155 Kč. Následně dne 12.11.2015 byla správnímu orgánu I. stupně doložena nová pracovní smlouva manžela žalobkyně, uzavřená dne 22.4.2015 se zaměstnavatelem V. R. s.r.o. a 17.2.2016 (tedy s větším časovým odstupem) bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno potvrzení od této společnosti o výši příjmů ze závislé činnosti ze dne 16.2.2016, které nebylo řádně vyplněno a neobsahovalo požadované informace. To ani žalobkyně v žalobě nezpochybnila, proto důvodně správní orgán I. stupně opakovaně vyzval žalobkyni k doložení potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti jejího manžela s úplnými a aktuálně vyplněnými skutečnostmi, na to reagovala žalobkyně tím, že doložila potvrzení, které opět neobsahovalo požadované informace týkající se adresy pobytu, potvrzení, zda je či není vedeno jednání o ukončení pracovního poměru, zda je zaměstnanec ve zkušební době, datum vystavení potvrzení, přičemž potvrzení obsahovalo pouze částky čistého měsíčního příjmu za měsíc leden (čistá měsíční mzda 18.000 Kč, za měsíc únor – čistá měsíční mzda 18.000,-, za měsíc březen – čistá mzda 18.000,- Kč). Správní orgán I. stupně dospěl pak k závěru, který žalobkyně ani v žalobě nezpochybnila, že uvedený doklad o měsíční mzdě manžela žalobkyně neobsahuje požadované informace ani datum podpisu, proto opět správní orgán vyzval žalobkyni (výzvou ze dne 13.5.2016) k doložení Potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti jejího manžela, které bude obsahovat vyplněné povinné informace v potvrzení. Následně žalobkyně doložila nově vyplněné potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti jejího manžela, které však opět neobsahovalo všechny povinné vyplněné informace, když pouze obsahovalo údaje o vyplacených čistých mzdách za měsíc březen, duben, a květen v roce 2016. V dané věci žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny

(není tak pravdou, jak uvádí v žalobě - viz výše, že se v daném případě „jedná o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny“), když základní podmínky pro vydání tohoto povolení stanoví zákon o pobytu cizinců tak, že k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle ust. § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) (§44 a odst. 4 ve spojení s ust. § 46 a odst. 2 písm. e) v návaznosti na ust. § 42 b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců). Žalobkyně pak byla povinna ke své žádosti předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1) částek životních minim členů rodiny a 2) nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvků na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu a to v plném rozsahu údajů za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil v žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti (§ 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který byl aplikován správně žalovaným na základě ust. § 44a zákona o pobytu cizinců).

8. Protože se jednalo v daném případě o rozhodnutí, které bylo vydáváno ve správním řízení zahajovaném na žádost účastníka (§ 44 a násl. správního řádu), platila zde v plném rozsahu dispoziční zásada. Jejím základem je, že na straně žalobce leží břemeno tvrzení i břemeno důkazní a jestliže žalobkyně chtěla být se svou žádostí v řízení úspěšná, musela tvrdit a prokazovat všechny rozhodné skutečnosti, tj. v daném případě splnit zmíněné náležitosti pro vyhovění její žádosti stanovené platnou právní úpravou již v řízení před správním orgánem I. stupně, nikoliv až v odvolacím řízení. V daném případě proto platila koncentrační zásada stanovená v § 82 odst. 4 správního řádu, kdy k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V dané věci je nepochybné, že žalobkyně uvedené břemeno tvrzení a břemeno důkazní v řízení před správním orgánem I. stupně neunesla, když jednak jí předložené potvrzení o výši příjmů jejího manžela ze závislé činnosti neobsahovalo požadované informace týkající se adresy pobytu, nebyly v tomto potvrzení vyplněny údaje o tom, zda je či není vedeno jednání o ukončení pracovního poměru, zda je její manžel jako zaměstnanec ve zkušební době, chybělo datum vystavení potvrzení, potvrzení obsahovalo pouze částky čistého měsíčního příjmu, přičemž žalobkyně byla opakovaně správně vyzvána správním orgánem I. stupně k předložení tohoto potvrzení s úplnými a aktuálně vyplněnými skutečnostmi. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně opět přiložením potvrzení, které neobsahovalo všechny potřebné informace, resp. údaje uvedené v tomto potvrzení, když pouze obsahovalo údaje o čisté mzdě za měsíc březen, duben a květen (toto nové Potvrzení obdržel správní orgán I. stupně dne 6.6.2016). Navíc žalobkyně nedoložila již v řízení před správním orgánem I. stupně doklad, který by „věrohodně prokazoval jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny“ (srov. § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců).
9. Proto byly dány zákonné podmínky pro zamítnutí této žádosti a neunesení důkazního břemene a břemene tvrzení v rámci uplatnění dispoziční zásady nemohla žalobkyně napravit tak, že tyto podklady předložila až společně s odvoláním proti rozhodnutí

správního orgánu I. stupně. V tomto případě totiž žalobkyně nemohla v odvolacím řízení „napravit“ nedostatky svého postupu, tj. nesplnila podmínky pro to, aby správní orgán vyhověl její žádosti. Žalobkyně tedy až v odvolání uvedla a doložila své tvrzení, které uplatnila až v odvolání, nikoliv v řízení před správním orgánem I. stupně (ačkoliv byla vyzvána ke splnění zákonných podmínek správním orgánem I. stupně), kdy uvedla, že skutečné náklady vynakládané na bydlení rodiny jsou 8.500 Kč a přiložila příslušný doklad, tj. kopii potvrzení o výši pronájmu bytu vystavenou majitelem bytu a doložila nové potvrzení o příjmech z brigádnické činnosti ve výši 8.500 Kč měsíčně čistého s tím, že „vysvětlila“, že v potvrzeních předkládaných správnímu orgánu I. stupně bylo chybně uvedeno, že se jednalo o čistou mzdu. To však již nemohlo mít za následek, že by žalobkyně tímto svým odvoláním mohla napravit zmíněné nedostatky, které měly za následek zamítnutí její žádosti správním orgánem I. stupně. Žalovaný jako odvolací správní orgán totiž byl již vázán zmíněnou koncentrační zásadou a k těmto skutečnostem, které byly uplatněny nově, nemohl přihlédnout (správní orgán I. stupně nemohl tušit a sám ex officio zjišťovat, jaké že jsou to údaje týkající se výše příjmů manžela žalobkyně ze závislé činnosti, zda se jedná opravdu o čistou mzdu, jak v tomto potvrzení bylo uvedeno, tj. nebylo možné na správním orgánu požadovat, aby ex officio sám zjišťoval, zda se opravdu jedná o čistý měsíční příjem, jak bylo v těchto potvrzeních uvedeno). Navíc vůbec žádné potvrzení o skutečných nákladech vynakládaných na bydlení rodiny v řízení před správním orgánem I. stupně nedoložila, to učinila až společně s odvoláním, když žalovaný správně uplatnil zmíněnou koncentrační zásadu a nemohl k tomuto podkladu vůbec přihlédnout. Kdyby tomu tak nebylo, zmíněná koncentrační zásada by v daném případě neplatila, což by neoprávněně zvýhodnilo žalobkyni vůči jiným obdobným žadatelům o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, kteří by takto nerespektovali dispoziční zásadu, což by bylo v rozporu se zásadami rovnosti a legitimního očekávání. V daném případě se rovněž vztahuje na jednání žalobkyně zásada „*každý nechť si střeží svá práva sám*“, tedy jestliže zde platila v plném rozsahu dispoziční zásada a zmíněná koncentrační zásada, nemohla žalobkyně své pochybení napravit se svým poněkud „zlehčujícím“ tvrzením v žalobě o tom, že se jedná již o „opakované“ prokazování již prokazaného, přičemž na tom nic nemění skutečnost, zda manžel žalobkyně má v České republice trvalý pobyt, že zde má práci, že zde spolu žijí čtyři roky a že si chtějí údajně pořídit rodinu, či že žalobkyně údajně „*nemá v Republice Kosovo žádné zázemí*“, to měla žalobkyně tvrdit již v odvolání a nikoliv až v žalobě.

10. V daném případě se žalovaný správně zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně dle § 174a zákona o pobytu cizinců a nedospěl k závěru, že by tento zásah byl nepřiměřený, k žádnému jinému dalšímu závěru na základě skutkového stavu věci v den vydání žalovaného rozhodnutí neměl příslušné právně relevantní důvody. Navíc tvrzení žalobkyně v žalobě o tom, že by její právo žít v České republice bylo „*silnější než případné drobné administrativní nedostatky při předkládání dokladů prokazujících zajištění prostředků k pobytu na území České republiky*“ je ničím nepodložené a jedná se pouze o účelovou a subjektivní informaci žalobkyně. Navíc se nejednalo jen o „*drobné administrativní nedostatky při předkládání dokladů prokazující zajištění prostředků k pobytu na území ČR*“ (srov. viz výše), když platná právní úprava nezakládá žalobkyni právo dlouhodobého pobytu v České republice, tím spíše, když v daném případě žalobkyně rezignovala na plnění svých zákonných povinností při prokázání údajů potřebných pro vyhovění její žádosti s tím, že ani v žalobě (když v řízení před správním orgánem I. stupně ani nic takového netvrdila a uvedla pouze účelově bez

konkrétních údajů, že si údajně s manželem „*chtějí pořídit rodinu*“ v České republice), že v Republice Kosovo nemá žádné zázemí atd. Pokud byl již jednou žalobkyni povolen pobyt v České republice, nezakládá to automaticky bez dalšího její právo na prodloužení tohoto pobytu jenom z důvodu, že si zde chce pořídit rodinu a že v Republice Kosovo nemá žádné zázemí, či že zde oprávněně pobývá její manžel.

11. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
12. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. března 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu